

Ludo,

Je weet dat ik niet een echt goede talenman ben en daarom heeft het even geduurd totdat ik toch maar achter de laptop ging zitten om een hulde te brengen aan onze vriendschap van 50 jaar.

Op de KALO, want zo heette dat toen, kwamen we beiden in 1971 in klas 1b, heren. Ontgroeningskamp in Westelbeers met vierdejaars als leiding. Ik was nummer 127, Kees van Gemert 128, Louis Geenen had 129, André Göring 130 en dan jij 131. De kermis voor de kinderen, het droogzwemmen, het kijken naar de dames enzovoort. Toen viel Pia al op.

Jij zat in Goirle in het huis van Van de Coehorst (Interpolis), ik in de Van de Mortelstraat bij een hospita.

In het tweede jaar verhuisde je naar Tilburg, naar Van Dinther, zo heetten ze toch? Wel staat onze actie met jouw kastje achter op onze twee fietsen in mijn geheugen gegrift. Al fietsend naast elkaar door de Diepenstraat. Plezier, onmogelijk maar we deden het.

Ik werd uitgenodigd voor het Kersouwen een dispuut met Anneke de Jong, Peer Claessen. Jullie richtten een nieuw dispuut op, Mobilé, met onder andere wijlen Lucy Salemink.

Anneke nodigde mij uit om bij haar en Lucy Mulder op de Bredaseweg te komen wonen en begin september 1972 zat ik in huis met twee afgestudeerden. Anneke ging in 1973 naar Groningen om daar pedagogiek te gaan doen, Lucy trok bij haar vriend René in. Dus... op Bredaseweg kwamen kamers vrij. Wilma, toen vierdejaars, jij en Jeanne Klijn trokken in wat zou blijken een geweldig stel. Samen alles doen, de huishoudpot, koken, het naar de SooS gaan, naar het bruin café op de hoek, naar recepties, dictaten uitwerken en met carbon dupliceren, teveel om op te noemen.

In den Yzeren Vrijer met zijn huisvlag, zijn huisboek, zijn sjoelcompetitie, zijn feestjes, het pannenkoeken bakken bij de introductie van de eerstejaars, de lege flessen op het binnenplaatsje, het verstopte riool, de herrie van de koelmachine, Martin, de huurverhoging die niet doorging enzovoort.

Toen jij al in Amerika zat, heb ik besloten dat je mee zou gaan met de huttentocht, want het jaar ervoor hadden we beiden gewandeld in de regio Garmisch-Partenkirchen. Bij terugkomst bleek dat je liever had geklommen in de Ardennen maar er was niets van verwijt naar mij. Geweldige huttentocht en de groepsdynamiek deed zijn werk.

Jeanne vertrok, Kiek kwam. Pia kwam meer in beeld. Jij vertrok naar het Onze Lieve Vrouwenplein.

Diploma-uitreikingen, ik in militaire dienst, jij dienstweigeren en naar Amsterdam, Bewegingswetenschappen medische kant. Na Uilenstede gingen jullie op wereldreis in de VW-T2 die we samen met mijn vader voorzagen van een dakluik en een doorloop naar de voorstoelen. Tijdens jullie reis stuurde je mij de fotorolletjes op, ik maakte de contactafdrukken en stuurde ze naar de post-restante adressen, waardoor ik de minifoto's als eerste zag. Ik dacht dat dit op één rolletje na goed gelukt is.

Toen jullie terug waren van de wereldreis gingen jullie op de tweede verdieping op de Brederoestraat wonen, niet ver van het Vondelpark, met hout sprokkelen voor de houtkachel.

Jullie woonden in Amsterdam maar we bleven elkaar veel zien. In 1987 werkten we samen aan de VW-LT28 in Vught, weet je nog: die enorme blindnageltang/poptang, om de slaapbank vast te zetten. Die gele camper werd later in Wesseem bij/door Ed afgemaakt. Klaar om met jullie jongens op pad te gaan in Europa.

Huis in Alkmaar, eerst gehuurd in Huiswaard 2, daarna koophuis in de Stratenmakerhof, meehelpen met parket. Hout kloven, tuinonderhoud, bomen eruit halen. Samen.

Thomas en Simon komen in jullie leven. Samen skiën in Thyon. Geweldig!!!

Samen het Pieterpad met mensen die meewilden met drie dagen Pinksterwandelingen.

De Hoge Venen!! Wat een feest was dat steeds.

Eind 1999 en 2000 een zwarte bladzijde. De lijdensweg van en met Pia. De tranen schieten in mijn ogen.

Die zomer samen met de camper direct op vakantie met de jongens om de druk te ontvluchten.

We hebben elkaar goed vastgehouden.

De initiatieven kwamen van jou maar de Hoge Venen bleven, de fietstochten, het skiën, het klussen, het pintje drinken, het samen zijn.

Hoogtepunten waren natuurlijk de kajaktochten, duizenden kilometers en ieder jaar weer innovaties: bretels, dek, bidons, plaspotten enzovoort.

Nooit een onvertogen woord. Man, man, wat wil je nog meer.

Uren op elkaars lip. Je hart luchten, oplossingen bedenken, noteren bij het dineren.

Vragen stellen. Waarom draait iets zo waarom, waarom....

Mijn hypo's die jij aanvoelde omdat er niets meer gebeurde bij de slagman en daar naar handelde. 'We gaan even stoppen en nu iets eten! NU!' Dat is vriendschap.

Wat ik altijd bewust ben blijven doen is 'plat kalle'. Het Mestreechs mag bij jou niet verloren gaan en moest en moet onderhouden worden. Heerlijk.

En nu? Marijke is in je leven, het reizen en samen zijn met haar doet je goed, ik zie het, ik merk het.

Ludo, vijftig jaar, wat een tijd maar ik hoop dat we nog vele, vele jaren met elkaar tijd kunnen doorbrengen, bij elkaar kunnen en mogen zijn!

Vijftigmaal: Dank.

Mathieu 13-09-2021